

И бѣгаше тя отъ дружки, отъ свои, бѣгаше отъ свѣта. Избираше потайни мѣста да лѣе топли сълзи за него. Въ тѣхъ се мжчеше да гаси черна печаль. Очитѣ ѿ подкопани, обгорѣли. Угасналъ пламъка въ тѣхъ. Черна сѣнка замрежила лицето ѿ. Наведена, тя се лута като призракъ и никжде миръ не намира. На кжде да се обърне, де да отиде, въ кои друми да се отпрати?

— Маро, ти пакъ си плакала! — кажеше ѿ мама: — не дей таки, не се предавай толкозъ, грѣхота е. Всичко ше се оправи. Господъ е милостивъ.

За мигъ тета се спираше унесено. Изправѣше хубава глава, дигнѣше молитвено очи къмъ небето и въздѣхнѣше издълбоко. Не знаеше тя, какво да отвърне, що да продума.

И страдаха поотдѣлно тета и баба, безъ да могатъ една друга да утешатъ, да облекчатъ. Мълчаливо понасяха всичко. Затова никой не можеше да ги доближи, да надникне въ душитѣ имъ, да имъ види живитѣ рани и съ мехлемъ да ги намаже. Отъ никжде свѣтлина не можеше да ги огрѣе.

Една вечеръ и тета остана да ношува съ баба у чичови. Следъ полунощъ на вратата, отъ която се отиваше по стълби на горния етажъ, се дочу драскане и леко бутане. И баба, и тета, и стрина се събудиха, но не смѣха да се обадятъ една на друга. Страхъ изпълни душитѣ имъ. Отново драскане и бутане на вратата проецаха въ безмълвието като удари отъ сѣкира, като грѣмове. Баба тежко изпъшка, едва-едва се надигна — стана. Отпрати се полека на долу по стълбата. Като слѣзе до вратата, спрѣ се и се вслуша. Куче на вѣнъ скимтѣше...!

— Шаро, Шаро! — тихо рече баба, за да види дали ще е той.

Шарко радостно лавна. Баба му отвори. Той отново заскимтѣ, като че се оплакваше отъ нѣщо, изпрати се и ѿ обгърна.

— Шаро, Шаро! де е господаря ти, Шаро? — изохка баба и заедно зеха да се изкачватъ. Като галѣше кучето, тя забеляза, че козината му е нѣкакъ лепкава. Стигнаха